

...Η ΚΑΙ ΟΧΙ.

Η πραγματική φοιτητική ζωή για εμάς δεν είναι και τόσο καλή. Πρωινό ξύπνημα. Αμέτρητες χαμένες ώρες στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Εργαστήρια, μαθήματα, εργασίες, εξεταστικές. Πίεση, πειθαρχία. Ανασφάλεια για το παρόν και για το μέλλον. Άγχη. Αφραγκίες. Και Δουλειά. Δουλειά αλλοτριωμένη. Που τρώει το χρόνο, τις επιθυμίες, τη δημιουργικότητα. Δουλειά για τον κάθε μαλάκα, δουλειά σκατά. Με ελαστικά ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες, χωρίς ασφάλιση. Δουλειά για ψίχουλα που δεν φτάνουν ούτε για τα βασικά.

*Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
αίθουσα 11 κτ. Χημικών Μηχανικών
<https://stekipolytexneiou.org>*

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

ή αλλιώς δουλειά για να την παλέψουμε

Γιατί ό, τι μπαρούφα κι αν μας λένε τα αφεντικά μας δεν δουλεύουμε ούτε για καρτζιλίκι, ούτε από κόμπι. Δουλεύουμε για να ζήσουμε. Για το φαγητό και τα τσιγάρα μας. Για αυτό το γαμημένο 1,20 (στην καλύτερη) για να μετακινούμαστε στην πόλη. Για τα νοίκια και τους λογαριασμούς. Για τη στήριξη στα έξοδα της οικογένειας. Για να βγούμε με τις φίλες και τους φίλους μας. Για να μην φρικάρουμε από το πολύ «σπίτι- σχολή- δουλειά- σπίτι».

Τα αφεντικά δεν μας πληρώνουν γιατί νοιάζονται για μας ή για τις ανάγκες μας, μας πληρώνουν για να μας δουν και την επόμενη μέρα στο γραφείο, στην κουζίνα, στο μαγαζί. Για τα αφεντικά μισθός είναι το αντίτιμο της επιβίωσης των υπαλλήλων τους και τίποτα περισσότερο. Όμως για μας ζωή δεν είναι επιβίωση, είναι πολλά περισσότερα. Ζεις όταν τα λεφτά δεν σου φτάνουν για να πας ένα σινεμά, ένα θέατρο; Όταν τα λεφτά δεν φτάνουν για ένα «δεύτερο ποτό»; Όταν τα ταξίδια και οι διακοπές φαντάζουν «ουτοπία»; Όταν τα λεφτά δεν φτάνουν για να κάνεις το κόμπι που αγαπάς (άθλημα, γυμναστήριο, μουσική, ξένες γλώσσες). Εμείς θέλουμε να δουλεύουμε για να ζήσουμε. Να ζήσουμε όπως θέλουμε εμείς και όχι όπως προτάσσει το εθνικό/ κρατικό συμφέρον και το συμφέρον των αφεντικών.

ΣΚΑΤΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Η υποτίμηση της εργασίας δεν είναι καινούριο φρούτο. Είναι καρπός που, εδώ και δεκαετίες, ανθίζει πάνω στα σώματα των μεταναστών εργατών, που ως το πιο περιθωριοποιημένο κομμάτι της εργατικής τάξης δέχτηκε πρώτο την επίθεση των αφεντικών. Καρπός που ωρίμασε στα σώματα των νέων που δουλεύουν σαν ντελιβεράδες, σαν σερβιτόροι/ες, σαν τηλεφωνητές/τριες. Καρπός που σαπίζει στα σώματα όλων των εργαζόμενων φοιτητών. Η υποτίμηση αυτή εμφανιζόταν και εμφανίζεται με πολλές μορφές, ελαστικά ωράρια, (ημι-)απλήρωτες υπερωρίες, μαύρη εργασία, μείωση βασικού μισθού, εμφάνιση μισθού μαθητείας για νέους κάτω των 25, περικοπές σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και πρωτοβουλίες αφεντικών του τύπου «μισά δηλωμένα – μισά μαύρα».

Ο ΥΠΟΚΑΤΩΤΑΤΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά... Υπο - κατώτατος. Δηλαδή λίγο πιο κάτω από τον κατώτατο. Δηλαδή λίγο πιο κάτω από το «όριο επιβίωσης» που έθεταν μέχρι πρότινος τα αφεντικά. Δηλαδή ΠΟΛΥ πιο κάτω από τις ανάγκες μας.

Ο υποκατώτατος είναι ένα από τα τελευταία «νέα μέτρα» που προτείνει η κυβέρνηση και αφορά όχι μόνο τους νέους κάτω των 25, αλλά όλους τους νεοπροσληφθέντες. Συγκεκριμένα, ένας νεοπροσληφθής κατά τον 1ο χρόνο εργασίας θα λαμβάνει το 85% του βασικού μισθού, κατά τον 2ο χρόνο το 95%, μέχρι η αμοιβή του να φτάσει (αν φτάσει), κατά τον 3ο πλέον χρόνο, το όριο του βασικού. Και όλο αυτό με το σκεπτικό να αντιστοιχεί η αμοιβή του καθενός, όχι στις πραγματικές του ανάγκες, αλλά στην εργασιακή του εμπειρία. Πρακτικά, αυτό σημαίνει ότι τα αφεντικά αποκτούν ένα ακόμα νομικό πάτημα για να προβούν σε «ανακύκλωση» του εργατικού δυναμικού, προσλαμβάνοντας νέους εργαζόμενους -που είτε δεν έχουν δουλέψει, είτε μέχρι εκείνη τη στιγμή δούλευαν μαύρα- και απολύοντας τους «παλιούς», με απότερο σκοπό το κέρδος. Με πιο απλά λόγια: το παράνομο νομιμοποιείται και οι πραγματικές συνθήκες χειροτερεύουν όλο και περισσότερο. Με ακόμα πιο απλά λόγια: Ακόμα πιο σκατά.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ, ΟΧΙ ΕΡΓΑΤΗΣ;

Το νομοσχέδιο αυτό δεν έπεσε από τον ουρανό. Ήρθε και πάτησε πάνω στα παραμύθια περί εθνικής ενότητας που πουλάνε τα (αριστερά και δεξιά) αφεντικά μας κάθε φορά που «δεν βγαίνουν», κάθε φορά που λένε «όχι εγώ, η τρόικα», κάθε φορά που «κι αυτοί τα ίδια περνάνε». Ήρθε και πάτησε στην ταύτιση του εργάτη με τα αφεντικά αφού «στην ίδια χώρα ζούμε, τα ίδια προβλήματα έχουμε». Ήρθε και πάτησε πάνω σε μια συνεχώς ανπαράγόμενη ιδεολογία των νέων, που δυσκολεύονται να εντάξουν τον εαυτό τους στην εργατική τάξη, που αντιλαμβάνονται το μισθό τους σαν χαρτζιλίκι, που θέλουν να αποκαλούνται φοιτητές και όχι εργάτες. Ιδεολογία που προωθείται από σχολείο, πανεπιστήμιο οικογένεια, Μ.Μ.Ε. και τάσσεται ενάντια στην «πλέμπα των ανειδίκευτων εργατών», που θέλει τα «παιδιά μας» γιατρούς και δικηγόρους, που σου λέει «κοίτα τις σπουδές σου και θα σου δίνουμε εμείς χαρτζιλίκι» και «πού θα πας να μείνεις μόνος από τα 18;». Ήρθε και πάτησε στο ρουφιανιλίκι, στον ανταγωνισμό, τον ατομικισμό και τον κανιβαλισμό που συναντάται σε όλους τους εργασιακούς χώρους και στη δικιόνια μεταξύ έμπειρων και νέων εργαζομένων.

Καιρός να κατανοήσουμε ποιοι είμαστε! Καιρός να κατανοήσουμε ότι τα συμφέροντά μας είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με αυτά των αφεντικών και δεν εντάσσονται σε κανένα πλαίσιο «εθνικής ενότητας».

Να βρεθούμε μεταξύ μας και να μιλήσουμε στη γλώσσα μας και όχι στη γλώσσα των αφεντικών.

Είμαστε αυτοί που παράγουν τον πλούτο αυτού του κόσμου και είμαστε εδώ για να τον πάρουμε όλο πίσω!

ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΜΕ ΤΑΞΗ

ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΜΕ Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΤΑΞΗ

**ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΤΑΒΛΙ & ΦΡΑΠΕΣ...**

Ταβανοθεραπεία. Ατέλειωτα καθημερινά ξενύχτια. Διασκέδαση, ψυχαγωγία, κοινωνικότητα και φλερτ. Μία περίοδος για τον εαυτό μας και τα θέλω μας, μακριά από το κήρυγμα των γονιών και τα εκνευριστικά ξυπνητήρια των πρωινών...